

Sygn. akt IV U 43/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 czerwca 2019 r. w S.

odwołania Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 stycznia 2019 r. Nr (...)

w sprawie Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo Z. C. do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 grudnia 2018 roku.

Sygn. akt: IV U 43/19 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 14 stycznia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił Z. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył Z. C. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że nie jest w stanie pracować, gdyż leczy się psychiatrycznie, ma zaburzenia pamięci, bóle i zawroty głowy. Ponadto ma niesprawną prawą rękę i nie może nic podnosić (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 8 stycznia 2019r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. C. do 30 listopada 2018r. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 22 maja 2017r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 30 listopada 2018r. k.93 akt rentowych). W dniu 15 października 2018r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.108 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 9 listopada 2018r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 9 listopada 2018r. k.110 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczony skierowany została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 8 stycznia 2019r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.29 akt rentowych tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 8 stycznia 2019r. k.112 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 14 stycznia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 14 stycznia 2019r. k.113 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 56 lat i wykształcenie zawodowe hydraulik. W latach 1978- 1987 ubezpieczony był zatrudniony jako uczeń zawodu monter instalacji sanitarnych, a następnie jako starszy rzemieślnik w lokomotywowni (...) w D., a jeszcze później jako monter instalacji sanitarnych i grzewczych (świadczenia pracy k.7-8 i 10-11 akt rentowych). W dniu 16 stycznia 1987r. ubezpieczony został potrącony przez lokomotywę pociągu. W wyniku tego zdarzenia ubezpieczony doznał obrażeń ciała w obrębie głowy, a także złamania lewej nogi (postanowienie Prokuratury Rejonowej w Puławach z 30 marca 1987r. o umorzeniu dochodzenia k.3 akt rentowych). Od 1 listopada 1988r. - w związku z rozpoznaniem encefalopatii pourazowej – ubezpieczony był uprawniony do renty inwalidzkiej, a następnie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 31 marca 1989r. o przyznaniu po raz pierwszy renty inwalidzkiej trzeciej grupy k.18 akt rentowych).

Ubezpieczony cierpi na organiczne zaburzenia osobowości i zachowania i zaburzenia emocjonalne związane z przebyciem ciężkim urazem głowy. W czasie badania psychiatryczno-psychologicznego ubezpieczony wykazywał wzmoczony napęd psychoruchowy, wielomówność, był wrażliwy, napięty emocjonalnie, niekrytyczny. W 1993r. ubezpieczony doznał urazu w postaci złamania nadkłykciowego kości ramiennej prawej i złamania wyrostka łokciowego prawego z ubytkiem kości, które skutkowały całkowitą niestabilnością stawu łokciowego prawego i skróceniem kości ramiennej prawej. W przedstawionym stanie ubezpieczony po 30 listopada 2018r. jest nadal częściowo niezdolny do pracy i z uwagi na charakter tych schorzeń niezdolność ta ma charakter trwały (opinia biegłych psychiatry, psychologa, neurologa i ortopedy k.14-16 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Z. C. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy po 30 listopada 2018r. ubezpieczony jest w dalszym

ciągu częściowo niezdolna do pracy i w jakiej perspektywie czasowej. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii oraz ortopedii i neurologii. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal ,tj. od 1 grudnia 2018r. osobą częściowo niezdolną do pracy, przy czym z uwagi na charakter trwających od wielu lat organicznych zaburzeń osobowości i zachowania oraz zaburzeń emocjonalnych będących następstwem przebytego ciężkiego urazem głowy, a także z uwagi na znaczną dysfunkcję prawej kończyny górnej niezdolność ta ma charakter trwały (opinia k.10-16 akt sprawy). Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniem. Opinia jest spójna i należyście uzasadniona.

Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych (pismo organu rentowego k.28-29 akt sprawy). W ocenie Sądu zawarte w w/w piśmie zastrzeżenia do opinii złożonej przez dotychczasowych biegłych stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami biegłych i sprowadzają się argumentacji, że ubezpieczony może wykonywać proste prace niewymagające szczególnych kwalifikacji. Zauważyć jednak należy, że w sprawie o prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności nie chodzi o zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, ale o zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Ponadto pod pojęciem prostych prac kryją się zazwyczaj prace fizyczne, które wymagają sprawności fizycznej, a dysfunkcja prawej ręki ubezpieczonego uniemożliwia mu wykonywanie takich prac.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.